

РЕШЕНИЕ

№ 2464

гр. София, 11.05.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав,
в публично заседание на 05.03.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **12009** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118, ал. 3 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/, във връзка с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Д. Г. Д. срещу Решение № 1040-21-462/24.09.2019 г. на директора на ТП на НОИ-С. град, потвърждаващо Разпореждане № 214-00-5389-1/03.07.2019 г. на ръководителя на осигуряването за безработица в ТП на НОИ-С. град, с което на лицето е отпуснато парично обезщетение за безработица на основание чл. 54б, ал. 3 от КСО в размер на 9 лв. дневно за периода 30.05.2019-29.09.2019 г.

В жалбата е посочено, че оспореното решение е неправилно и незаконосъобразно, издадено в нарушение на материалния закон. Моли се решението да бъде отменено, както и потвърденото с него разпореждане.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява, представлява се от адв. Ц., която поддържа подадената жалба. Моли оспореното решение да бъде отменено. Претендира разноски.

Ответникът – директорът на ТП на НОИ-С. град – в съдебно заседание не се явява, представлява се от юрк. М., която оспорва подадената жалба. Моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София – град, III отделение, 62 състав, след като взе предвид наведените от страните доводи и се запозна със приетите по делото писмени

доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Със Заявление УРИ 903321-483/12.06.2019 г. Д. Д. е поискал отпускане на ПОБ по чл. 54а от КСО. Към него е приложил протокол от 23.05.2019 г. на едноличния собственик на капитала на [фирма] С. Г., с положен подпис от същата, с който Д. е освободен като управител на дружеството.

В хода на административното производство е установено, че на 18.02.2008 г. жалбоподателят е вписан като едноличен собственик на капитала и управител на [фирма] с ЕИК[ЕИК]. С протокол от 23.05.2019 г. е взето решение едноличният собственик на капитала Д. Д. да продаде на С. Г. /негова майка, видно от направена справка в дирекция ГРАО/ всичките си 32 дяла от капитала на дружеството. На 23.05.2019 г. е сключен договор за продажба на дружествени дялове между Д. Д. и С. Г.. На 23.05.2019 г. е изготвен протокол, съгласно който новият едноличен собственик на капитала взема решение да освободи от длъжност досегашния управител на дружеството Д. Д., като избира и назначава за управител на дружеството С. Г.. На 30.05.2019 г. Д. Д. е заличен в търговския регистър като управител на дружеството.

След преценка на представените документи и извършени служебни справки, ръководителят на осигуряването за безработица е издал Разпореждане № 214-00-5389-1/03.07.2019 г., с което е отпуснал ПОБ на Д. Д. на основание чл. 54б, ал. 3 от КСО. Разпореждането е оспорено от Д. по административен ред, като е издадено Решение № 1040-21-462/24.09.2019 г. на директора на ТП на НОИ-С. град, с което подадената жалба е отхвърлена като неоснователна и разпореждането е потвърдено като правилно и законосъобразно.

Административен съд София – град, III отделение, 62 състав след преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

Жалбата е подадена в 14-дневния преклузивен срок по чл. 118 от КСО, от лице, имащо правен интерес от оспорване и срещу подлежащ на оспорване по съдебен ред административен акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган по чл.117, ал. 1 от КСО – директора на ТП на НОИ-С. град. Потвърденото с него разпореждане също е издадено от компетентен орган по чл. 54ж от КСО, видно от представената по делото заповед за оправомощаване на директора на ТП на НОИ-С. град.

Двата акта отговарят на изискванията на чл. 59 от АПК, издадени са в законоустановената писмена форма и съдържат фактическите и правните основания, послужили при издаването им.

При издаването им не са допуснати съществени процесуални нарушения.

При преценката на правото на обезщетение на жалбоподателя длъжностното лице по чл. 54ж от КСО, както и директорът на ТП на НОИ-С. град са приложили неправилно материалния закон. Съображенията за това са следните:

Съгласно чл. 54а, ал. 1 от КСО, право на парично обезщетение за безработица имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" най-малко 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването и които: 1. имат регистрация като безработни в Агенцията по заетостта; 2. не са придобили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в Република България или пенсия за старост в друга държава или не получават пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл. 68а или професионална

пенсия по чл. 168; 3. не упражняват трудова дейност, за която подлежат на задължително осигуряване по този кодекс или по законодателството на друга държава, с изключение на лицата по чл. 114а, ал. 1 от Кодекса на труда.

Според чл. 4, ал. 1, т. 7 КСО управителите на търговски дружества подлежат на задължително осигуряване за безработица, като съгласно чл. 10, ал. 1 КСО осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. Жалбоподателят отговаря на изискванията на чл. 54а, ал. 1 от КСО, видно от представения по делото договор за управление същият е упражнявал трудова дейност.

Размерът на обезщетението е определен, съобразно чл. 54б, ал. 3 от КСО, според който безработните лица, чиито правоотношения са били прекратени по тяхно желание или с тяхно съгласие, или поради виновното им поведение, на основание чл. 325, т. 1 и 2, чл. 326, 330 и 331 от Кодекса на труда, чл. 103, ал. 1, т. 1, 2 и 5, чл. 105, чл. 107, ал. 1, т. 1 - 4 и чл. 107а от Закона за държавния служител, чл. 162, т. 1 и 6, чл. 163 и чл. 165, т. 2 и 3 от Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България, чл. 226, ал. 1, т. 4, 6, 8 и 16 от Закона за Министерството на вътрешните работи, чл. 101, ал. 1, т. 5, 7 и 9 от Закона за Държавна агенция "Разузнаване" и чл. 165, ал. 1, т. 2, 3 и 5 и чл. 271, т. 2, 3 и 5 от Закона за съдебната власт или по други закони, получават минималния размер на паричното обезщетение за безработица за срок 4 месеца. Прието е, че инициативата за прехвърляне на дружеството е на жалбоподателя, който е бил едноличен собственик и е взел решение да продаде всички притежавани от него дружествени дялове на друго лице, от което следва според решаващият орган, че трудовото му правоотношение е било прекратено по негово желание, респективно че следва да намери приложение разпоредбата на чл. 54б, ал. 3 от КСО. Този извод на административния орган е неправилен.

Фактът, че жалбоподателят продава всичките си 32 дружествени дяла на С. Г. с протокол от 23.05.2019 г., като престава да бъде собственик на капитала в едноличното дружество, не обуславя извод, че същият е освободен като управител по собствената му воля. Вярно е, че продажбата на дружествените дялове е по решение на Д., който е бил едноличен собственик на същите. Следва да се има предвид, че самото прехвърляне на дружествени дялове не води автоматично до освобождаване на досегашния управител на дружеството, тъй като това става по предвидения в ТЗ ред с вземане на решение от общото събрание, в случая от новия едноличен собственик на капитала на дружеството С. Г.. По делото не е налично волеизявление от Д. Д., от което да се установява, че той е изразил желание да бъде освободен като управител на дружеството, а той е освободен като такъв с протокол от новия едноличен собственик на капитала.

Съгласно чл. 147, ал. 1 от ТЗ, едноличният собственик на капитала управлява и представлява дружеството лично или чрез определен от него управител. Според ал. 2 на същата разпоредба, едноличният собственик решава въпросите от компетентността на общото събрание, за което се съставя протокол в съответната за решенията на общото събрание форма. По силата на нормата на чл. 137, ал. 1 от ТЗ, общото събрание избира управител. В случая, дружеството е еднолично, поради което управителят се избира от едноличния собственик на капитала. По делото с административната преписка е представен протокол от 23.05.2019 г., с който едноличният собственик на капитала на дружеството освобождава като управител Д.

Д. и избира и назначава за управител С. Г., но в този протокол е обективизирано решение на новия едноличен собственик на капитала С. Г.. Тълкуването на цитираните по-горе разпоредби налага извода, че не може да се приеме за безспорно установено, че освобождаването на Д. като управител на дружеството е станало по негово искане.

Съдът счита, че при горния анализ на относимите норми от ТЗ, разпоредбата на чл. 54б, ал. 3 от КСО е неприложима по отношение на жалбоподателя, тъй като не е изпълнено изискването прекратяването на трудовото правоотношение да е станало по негово желание, с негово съгласие или поради виновното му поведение. Основателни са изложените в жалбата аргументи в тази насока.

При определяне размера на паричното обезщетение за безработица на жалбоподателя, следва да бъде приложена нормата на чл. 54б, ал. 1 от КСО, според която дневното парично обезщетение за безработица е в размер 60 на сто от среднодневното възнаграждение или среднодневния осигурителен доход, върху който са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" за последните 24 календарни месеца, предхождащи месеца на прекратяване на осигуряването, и не може да бъде по-малко от минималния и по-голямо от максималния дневен размер на обезщетението за безработица.

По отношение на началния момент на отпускане на обезщетение, съдът счита, че същият е правилно определен. Съгласно чл. 141, ал. 6 от ТЗ, овластяването на управителя и заличаването му имат действие за трети добросъвестни лица след вписването им в търговския регистър. Видно от наличната по делото справка от търговския регистър, Д. Д. е бил заличен като управител на 30.05.2019 г., т. е от този момент същото обвърза ТП на НОИ-С. град. В чл. 54а, ал. 4 КСО е предвидено, че паричното обезщетение се изплаща от датата на последното прекратяване на осигуряването. Началната дата на изплащане на обезщетението е правилно определена, съобразно нормата на чл. 54а, ал. 4 от КСО, като е приел, че датата на прекратяване на трудовото правоотношение на жалбоподателя е 30.05.2019 г., когато заличаването му като управител на дружеството е вписано в търговския регистър.

Относно определянето на срока на изплащане на паричното обезщетение за безработица, следва да бъде приложен чл. 54в от КСО, според който паричните обезщетения за безработица се изплащат ежемесечно през месеца, следващ този, за който се дължат, за срок, определен според продължителността на осигурителния стаж

С оглед изложеното, оспореното решение, както и потвърденото с него разпореждане са незаконосъобразни и като такива следва да бъдат отменени. Преписката следва да бъде върната на компетентния орган за ново произнасяне при спазване на дадените в настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

При този изход на спора и на основание чл. 143 от АПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати на жалбоподателя разноски в производството, съобразно представения по делото списък на разноските – 600 лв. адвокатско възнаграждение и 50 лв. държавна такса или общо 650 лв. По делото е представен договор за правна защита и съдействие, в който е посочено, че претендиращият адвокатски хонорар е заплатен в брой, поради което адвокатското възнаграждение следва да бъде присъдено в пълен размер. Съдът намира възражението за прекомерност, направено от процесуалния представител на ответника за неоснователно. В Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения е определен само минимум, но

не и максимум на адвокатското възнаграждение. Предвид договорния характер на отношенията при установяване на дължимото възнаграждение, който определя и финансовите такива, възнаграждението не е прекомерно. Същото е в размер, който не надвишава съществено установения в наредбата минимум.

По изложените съображения и на основание чл. 118, ал. 3 КСО във връзка с чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София град, III отделение, 62 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Д. Г. Д. Решение № 1040-21-462/24.09.2019 г. на директора на ТП на НОИ-С. град, както и потвърденото с него Разпореждане № 214-00-5389-1/03.07.2019 г. на ръководителя на осигуряването за безработица в ТП на НОИ-С. град, с което на лицето е отпуснато парично обезщетение за безработица на основание чл. 54б, ал. 3 от КСО.

ВРЪЩА преписката за ново произнасяне по подаденото от Д. Г. Д. Заявление УРИ 903321-483/12.06.2019 г. при спазване на дадените в настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА ТП на НОИ-С. град да заплати на Д. Г. Д. с ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет. 2, сумата от 650 лв. /шестстотин и петдесет/, представляваща разноски в производството.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването на страните за неговото изготвяне.

СЪДИЯ: